

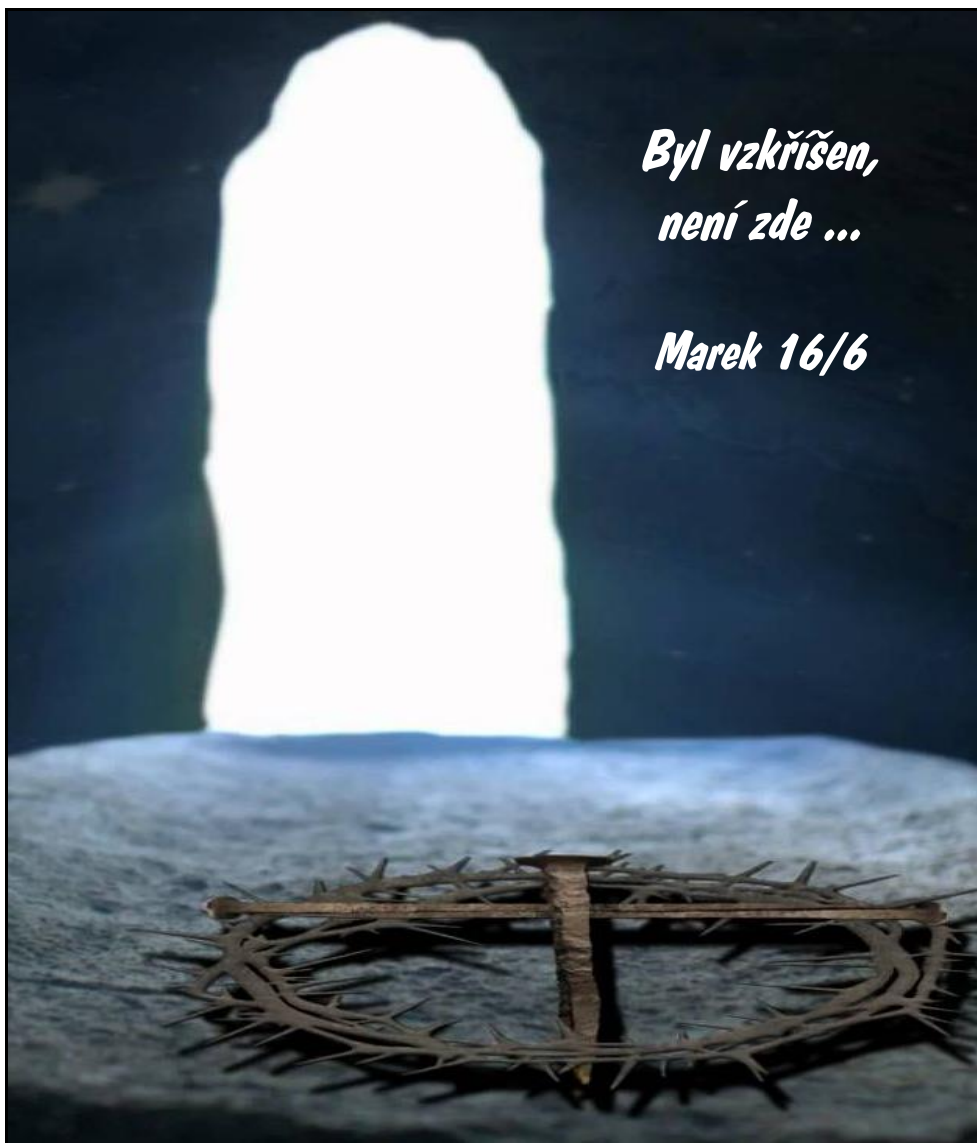
MĚSÍČNÍK FRYŠTÁCKÉ FARNOSTI

16. ROČNÍK - DUBEN 2018 - ČÍSLO 170

FARNÍČEK

*Byl vzkříšen,
není zde ...*

Marek 16/6

Milé sestry a bratři, čtenáři Farníčku,

prožili jsme nejkrásnější a nejhlubší dny liturgického roku, posvátné třídení Krista umučeného, pohřbeného a vzkříšeného. Do tohoto tajemství Kristova jsme všichni byli znovu vtaženi a někteří o vigílii doslova ponořeni. V jeruzalémských katechezích pro nově pokřtěné můžeme číst tato slova: "Byli jste přivedeni ke svaté koupeli, kde se uděluje božský křest, jako byl Kristus přenesen od kříže k připravenému hrobu. A každému z vás byla položena otázka, zda věří ve jméno Otce, Syna i Ducha svátého. Složili jste spasitelné vyznání víry a třikrát jste byli ponořeni do vody a opět jste se vynořili. Tím jste obrazně a symbolicky naznačili Kristův třídení pobyt v hrobě...

V témže okamžiku jste zemřeli a zároveň se narodili. Ona spasitelná voda se pro vás stala hrobem i mateřským lůnem...

Kristus byl skutečně ukřižován a opravdu pohřben a opravdu vstal z mrtvých. A nám bylo toto všechno uděleno z milosti; napodobením bereme účast na jeho umučení a získáváme skutečnou spásu. Jak úžasná je to láska k lidem!"

Několik lidí mi řeklo: "Tak máš jednu skupinu za sebou a můžeš si konečně trochu odpočinout, mít jeden večer volný." Ale křtem to neskončilo! Jím to začíná! Je to jako u přirozeného biologického života. Ten je životem před narozením v lůně matky skrze početí a životem po narození skrze porod. A zde nastupuje velká a náročná péče matky i otce o život po narození. U pokřtěných je to obdobné. Skrze působení Boží došlo v srdci k početí cesty k víře, pak k duchovnímu porodu skrze křest a církev s velkou starostlivostí pečuje o růst a rozvoj nového božího života pokřtěných. Celé velikonoční období prožívá s nimi období mystagogie, neboli uvádění do prožívání nového života s Kristem. Kde hledat mateřské mléko a později tuhou stravu, kde dojít k nové duchovní očistě, kde mít dobré zázemí domova, jak se učit prvními kroky z domova ven a přitom se nechat vést „matkou církví“, Ježíšem a jeho Duchem svátým. A duchovní doprovázení nekončí mystagogií, ale je celoživotní. Jako u rodičů, kteří diskretně doprovázejí své děti po celý život.

Bratři a sestry, všem vám přeji a vyprošuji hluboké prožívání svého křtu v době velikonoční a nechte se provázet Kristem, Duchem Božím i církví a zároveň doprovázejme diskretně a jemně ty, kteří jsou nám svěřeni nebo posláni. Skrze křest, birmování i svátost manželství jste k tomu dostali duchovní dary!

Všem vám v tomto duchu žehnám!

otec Josef.

VELIKONOČNÍ PASTÝŘSKÝ LIST ARCIBISKUPA JANA GRAUBNERA

Drazí bratři a sestry,

Kristus zvítězil! Zvítězil nejen nad smrtí, když třetího dne po svém ukřižování vstal z mrtvých, ukázal se svým učedníkům a mnoha dalším. On zvítězil nad smrtí proto, že před tím přemohl ďábla a zvítězil nad hříchem. Jeho vítězné tažení pokračuje ve všech, kteří křtem vstoupili do jeho smrti, byli zbaveni hříchu, který je příčinou smrti, dostali účast na jeho božském životě. On, vítěz nad hříchem i nad smrtí, už od křtu přebývá v nás. My jsme sice slabí a podléháme různým pokušením, protože žijeme ve svém těle uprostřed světa, ale v nás žije Vítěz.

Jestliže jsme se v postní době cvičili v důvěrném vztahu k Bohu a často jsme k němu volali, aby nás v naší slabosti posilnil, aby v nás a skrze naše srdce, které jsme mu odevzdali, miloval ty, které sami milovat nedokážeme, aby s námi nesl kříž, které jsou pro nás těžké, pak v době velikonoční jsme pozváni, abychom měli podíl na Kristově vítězném tažení světem. Začít musíme opět u sebe. Především nově uvěřme, že Kristus, ten slavný vítěz nad smrtí a přemožitel pekelných mocností, je v nás. Dejme mu v sobě prostor, dejme mu to místo, které mu patří, aby byl středem naší pozornosti, ne zapomenutý někde v koutě, na něhož si vzpomene jen, když je nám zle. Vychutnávejme si tu čest, které se nám dostalo jeho přítomností. Nebojme se z toho radovat a nestydme se o tom mluvit. Nejsme ještě v nebi a každý si vlečeme své kříže a slabosti, zlozvyky. Přepadají nás různá pokušení, jak už to k životu patří. Jako velikonoční lidé však na zkoušky a pokušení nemusíme být sami. Vítěz je nejen s námi, na naší straně, ale přímo v nás. Počítejme s ním. Nechejme ho zvítězit i v nás nade vším, co spoutává a omezuje. Už opravdu nemusíme být nesvobodnými otroky svých zlozvyků či starých chyb a špatných vztahů, už nemusíme tak často prohrávat v mravním boji a bát se překážek, které sami neumíme překonat. Stačí v každé těžké chvíli, kterou neumíme zvládnout dobře sami, říkat: Ježíši, který jsi absolutním vítězem nad zlem, přemoz toto zlo ve mně. Apoštolově dostali úkol vydávat svědectví o Zmrtvýchvstalém. Dnes je to úkol pro každého z nás. Jestli Kristus vítězí nad zlem v nás, stáváme se svědky jeho vítězství i pro naše okolí. Jeho vítězná přítomnost mění i naši tvář, která získává Kristovu podobu, a lidem z našeho okolí umožňuje setkání se Zmrtvýchvstalým v nás. Ani z apoštolů se nestali andělé, ale zkušenost osobní proměny učinila jejich svědectví věrohodným. Petr, který Krista zapřel, nejen zakusil odpuštění, ale přijal dokonce pověření vést společenství církve. Opakovaná zkušenost odpuštění, Kristovy lásky a jeho vítězství nad naší ubohostí je i dnes pozváním do společenství církve. Když emauzští učedníci potkali na cestě Krista a poznali ho při lámání chleba, spěchali do společenství. Každá pravá zkušenost se Zmrtvýchvstalým přivádí do církve a zve k aktivnímu zapojení do farnosti. Tam nás, stejně jako emauzské učedníky, čeká nové setkání s vítězným Kristem. Ten, který řekl, že bude uprostřed těch, kteří jsou v jeho jménu, se po vzkříšení opakovaně zjevuje ve společenství apoštolů. Velikonoční církev je pak společenstvím nejen v rovině lidské, přátelské, ale i božské, protože je tajemným tělem Kristovým a znamením jeho přítomnosti pro svět.

Dokončení na str. 4

DOKONČENÍ

Setkání se Zmrtvýchvstalým ve společenství přitahovalo věřící v Krista každou neděli. I vás si dovoluji pozvat do shromáždění církve nejen kvůli tomu, že jde o naši nedělní povinnost, ale především kvůli příležitosti setkat se s Kristem a vytvářet spolu s ostatními svaté společenství církve, tajemného těla Kristova, které je pro okolní svět viditelným znamením Kristovy přítomnosti a živým svěděstvím jeho vítězství, které přináší naději světu. Pokud se bez vážného důvodu nepodílíme na vytváření živého společenství církve, oslabujeme její přítomnost ve světě. Přitom musíme uznat, že svět má na naše svědectví právo. Rád bych vás proto pozval ke mši svaté i v jiné dny, než neděle, abyste pro sebe čerpali posilu a povzbuzení a zároveň vydávali světu svědectví. Na naší aktivitě bude záležet, jestli současný svět uvidí živou církev a bude mít možnost setkat se v našem společenství s vítězným Kristem. I to je misie, i to je velikonoční svědectví o Zmrtvýchvstalém, které jsme posláni vydávat.

Blahopřeji vám ke vznešenému úkolu vydávat svědectví o přítomnosti vítězného Krista a možnosti přinášet dnešnímu světu skutečnou naději. Děkuji všem, kteří se umějí radovat z přítomnosti Zmrtvýchvstalého ve svém srdci a nechávají ho v sobě vítězit nad zlem. Všem přeji mnoho radostných zkušeností z vítězství Krista v nás. Těším se na vaši spolupráci při vydávání svědectví o Zmrtvýchvstalém našemu okolí.

Velikonoční radost ať naplní každého z vás a radost z Hospodina ať je vaší silou!

K tomu Vám ze srdce žehná arcibiskup Jan

*(S pastýřským listem otce arcibiskupa se plně ztotožňuji a doporučuji k promyšlení a žití.
o. Josef)*

V návaznosti na závěr pastýřského listu o. arcibiskupa připojuji tuto úvahu o neděli:

JOSEPH ERNST MAYER: NEDĚLE – K ČEMUPAK?

NOVÝ KALENDÁŘ

Ano, vím, i ve vašem kalendáři je vyznačena neděle, dokonce barevně, nesouhlasí to ale! Musíte si pořídit jiný kalendář, který by odpovídal vašemu životu! V něm se říká: **pondělí, úterý**, středa, čtvrtek, pátek, víkend, pondělí, úterý... Neděle není! Zcela se vám ztratila! Neděle se stala jen trochu jiným dnem v týdnu, dnem řízků, dnem spaní, dnem koupání nebo lyžování, podle toho, jak kdy - po koho, snad také dnem samoty, nebo dokonce dnem nudy. Dříve se neděle nazývala „Dnem Páně“ (tak jak ji nazývají Italové ještě i dnes). Bůh, náš Pán, má tento den pro sebe. Patří mu. Člověk však nakládá s tímto dnem zvláštním způsobem. Jak tomu říkáme, když se někdo zmocní cizího majetku a nakládá s ním podle své chuti? . . . Ano, ukradli jste neděli **Bohu!**

Neděle se neslaví jen soukromě. Dříve pomáhalo pevnější spojení se **společností těm nedbalým, aby** slavili neděli. Dnes se stal každý volnějším, nyní se musí každý sám **rozhodnout, jaký bude** jeho vztah k neděli. I to, že se někdo nechá popohánět, je **rozhodnutí**. Neděle patří k nejstarším znamením křesťanského způsobu života. **Křesťanský** způsob života není však vrozený, musí se získat výchovou a vírou. Musí být **naučen, pěstován** a podporován a utvrzován spoluvěřícími. Že třeba soused nebo dokonce snad otec nesvětí neděli, není dostatečným důvodem k tomu, abychom ji **nesvětili my**.

Kdo ztratil neděli, ztratil mnoho. Protože neděle odpovídá potřebě člověka: vidět a slyšet jednou týdně něco jiného, vyššího než to obyčejné. Jenom přemýšlením nalézá člověk smysl svého života. Nepotřebuje snad člověk uvolnění, radost a pokoj? A to všechno si má sám nebo prostřednictvím druhých lidí opatřit? Jak se to dělá? Ke svému bytí a štěstí potřebuje člověk něco víc než jen člověka! Kde tedy oslavíte svou neděli?

V koncertní síni nebo v muzeu? V lese nebo doma mezi čtyřmi stěnami?

Přesně vzato ukončení týdne slaví jenom Židé: oni slaví „**Šábés**“ - **sobotu**. My **křesťané slavíme začátek** týdne, neděli, jako první den v týdnu. My začínáme náš týden „**nicneděláním**“, poněvadž jsme přesvědčeni, že za svůj život vděčíme milosti Boží a ne **naším vlastním** schopnostem. Kristus vstal z mrtvých časně ráno v neděli. Přemohl „**zákon**“ života a smrti. Svým vzkříšením začal nový způsob, jak lidsky žít. Od té doby **jsme se stali** křesťany, začínáme náš týden jako lidé velikonoc.

Nevěříte, že toto pojetí má nebo by mohlo mít vliv na náš pracovní týden? Tvořivé síly **neděle nejsou** ještě zdaleka využívány!

Křesťanství od samého svého začátku existovalo jako skupina, jako společenství, **navzdory** všem společenským, majetkovým a kulturním rozdílům.

Tady neplatilo muž a žena, chudý a bohatý, otrok a svobodný; vzdělanec a barbar.

Velikonoční setkání se Zmrtvýchvstalým způsobilo vytvoření církevního společenství. Ježíš „v jejich středu“ učinil z učedníků bratry. Od dob prvotní církve byla neděle slavěna svatou hostinou, kterou Ježíš ustanovil slovy: „To čiňte na mou památku!“ Proto volá Ježíš své učedníky, Kristus křesťany, ven z jejich příbytků a všedních životních poměrů a svolává je dohromady, aby na něj mysleli a vždy znovu si připomínali, že k sobě náleží. Kde dva nebo tři pohromadě na jeho příkaz, tam je uprostřed nich. Tak se Ježíš stává průvodcem na cestě svých učedníků na každém místě. A teď řekněte: To vše nepotřebujeme? Jaká je to křesťanská víra, bez Ježíšova slova, bez jeho závěti pevně ustanovené pamětní hostiny, bez jím založeného církevního společenství? To by byla podivná zvláštní forma křesťanství! To by nebylo křesťanské, nebylo by to podle Kristova úmyslu a vůle! Co je to církev? To není ta velká budova s vysokou věží, nýbrž to společenství lidí, kteří se v ní shromažďují. Církev je v kostele. Církev není jen něco napsaného na papíře, co je poznamenáno na křestním listě nebo na seznamu příspěvků na kostel: církev není jen nějaká idea, nebo nějaký myšlenkový výmysl. Církev je viditelná, slyšitelná, skutečná, je nutné, abychom s ní prožívali každou neděli. Co bychom řekli o rodině, která by se scházela jen jednou za rok? To by byla divná, slabá, nežijící rodina. Od ní by se nemohla čekat žádná podpora a žádná pomoc. Křesťané neslaví neděli tím, že „jdou do kostela“, tím, že jdou do chrámové prostory, ale že jdou do církevního společenství. Tam slyšíme jeho poučující a utěšitelné slovo. Tam slavíme jeho smrt a jeho vzkříšení, dar a naději současně. Nikdo nemůže být člověkem jenom sám pro sebe. Potřebujeme k tomu mnoho všelijakých lidí. Jen modlit se a věřit by se měl každý sám za sebe? Podařilo by se mu stát se křesťanem jen tak soukromě? Člověk potřebuje neděli, křesťan potřebuje neděli, církev potřebuje neděli, jen Bůh neděli nepotřebuje. Jako dobrovolný dar naší lásky mu ten den věnujeme.

Dodatek faráře: Jsou pro mne nepochopitelné pozdní příchody na bohoslužby, na to nejcennější setkání celého týdne, na setkání se vzkříšeným Pánem. Hluboké setkání vyžaduje ztišení, soustředění, vnitřní aktivní účast. Děkuji.

o. Josef

SVĚTEK MĚSÍCE – SV. BERNADETTE SOUBIROUS

Marie Bernarda se narodila v Lurdech, malém jihofrancouzském městečku v Pyrenejích dne 7. ledna roku 1844. Byla prvním z devíti dětí mlynáře Františka Soubirouse a Luisy Castérotové. V listopadu ji světili chůvě Marii Lagüesové, která zrovna ztratila svého osmnáctiletého prvorozeného syna, a zůstala v její milé péči až do roku 1846. V roce 1848 měla rodina Soubirousových na starosti mlýn rodu Castérotů sama, ale situace se nijak nezlepšila.

Bernadetta a její rodina tak poznali bídu, a když nemohli zaplatit nájem za mlýn, museli se odstěhovat do přístřeší, jež patřilo jednomu příbuznému. Bernadetta, která od svých šesti let trpěla astmatem, musela žít zde, aniž mohla chodit do školy, a neměla ani dostatek světla a jídla.

Někdy polovině roku 1857 si ji vyžádala její chůva z Bartrës, aby pečovala o její děti, ve skutečnosti ji však zaměstnala jako pasačku ovcí. Po večerech se pokoušela Bernadetta učit katechismu, ale dívka byla po denní námaze unavená a neuměla číst, a tak se nic nenaučila. Nakonec se raději vrátila domů k rodině, jen aby mohla chodit do školy a učit se katechismus.

Ráno dne 11. února, když jí matka vysvětlila vše potřebné, vyšla Bernadetta s Jeanne Baloumovou a se svou sestrou Toinette sbírat dříví. Brzy dosáhly písečného ostrohu v místech, kde se tok řeky Gave opět spojoval s náhonem mlýna Savy. Toho dne nebyl v chodu. Po jejich levé straně se objevila jeskyně, smáčená z levé strany vodou z náhonu. Před jeskyní bylo dříví, které hledaly. Obě dívky, jež Bernadettu doprovázely, sesbíraly dříví a překročily náhon, ale Bernadetta se opozdila, což je rozzlobilo. Nakonec se i ona rozhodla sesbírat své dřevo a přejít náhon, když v tom její pozornost přilákal vítr, který ani nehnul topoly, jež stály poblíž. Záhadný jev se ukázal znovu a tehdy si Bernadetta všimla, že se hýbou větve růží, jejichž kořeny byly ve výšce asi tři metrů na pravé straně jeskyně na jakémsi výklenku. Ve výklenku stála mladá žena oděná v bílé šaty, s otevřenou náručí ve vstřícném gestu. Bernadetta spontánně poklekla a začala se modlit růženec. Paní ji v modlitbě nerušila a nechávala proklouzávat mezi svými prsty zrníčka růžence, stejně jak to dělala malá Bernadetta, ale nericitovala Zdrávas, jen se k Bernadettě připojovala při Sláva Otci. Když se Bernadetta růženec domodlila, Paní zmizela. V následujících měsících se zjevení opakovalo ještě sedmáctkrát. Třikrát se Bernadetta zeptala Paní, kdo je, a ta jí odpověděla: „Jsem Neposkrvněná početí.“ Naposledy ji viděla dne 16. července roku 1858 a zdála se jí mnohem krásnější než dříve, snad proto, že mohla dne 3. června poprvé přistoupit k prvnímu svátému přijímání, i přes malé pokroky, které dělala při výuce základní věrouky. Zpráva o událostech v Lurdech se velmi rychle roznesla. V říjnu roku 1858 byla Bernadetta přijata do lurdského hospice, kde chodila do školy. Byla inteligentní, výmluvná v odpovědích, ale měla špatnou paměť. Nikdy se nenaučila psát správně francouzsky, protože byla neustále sužována nemocemi a obtěžována návštěvníky. Významným znakem jejího života bylo trvání na vlastních názorech. Později vyznala: „Vždycky jsem byla paličatá. I svatá Panna mne za to potrestala a třikrát po mně chtěla, abych se zeptala, jak se jmenuje.“

Byla živá a veselá a zlobila právě tak, jako děti jejího věku. Když jí lékař nakázal, aby v rámci boje proti astmatu šňupala tabák, dala jednu dávku celé třídky, aby všechny spolužačky kýchaly. Jednoho dne se na ni učitelka tak rozzlobila, že se neudržela a dala Bernadettě pohlavek. Dosáhne dokonalosti, ovšem skrze mnohá utrpení. Bernadetta přijala pomazání nemocných poprvé v roce 1862 poté, co znovu dostala zápal plic. Když se všichni báli, že ji ztratí, požádala Bernadetta, aby se mohla napít vody z pramene, který zázračně vytryskl u nohou Panny Marie. Jakmile vypila první doušek, cítila, jako by velký kámen spadl z jejích plic. Byla uzdravena. Bernadettino poslání ve světě se chýlilo ke konci. Dne 7. července roku 1866 mohla vstoupit do Nevers mezi milosrdné sestry, poté co ji bezplatně přijala novicmistrová matka Terezie Vauzouová. Na přání generální představené matky Josefíny Imbertové vyprávěla Bernadetta před celou komunitou o zjevení Panny Marie a velmi prostě zopakovala gesta i slova. Biskup jí následně zakázal, aby o zázračných událostech v Lurdech se spolusestrami hovořila a Bernadetta tento zákaz nikdy neporušila. Když ji někdo obviňoval, že vyjevila nějaké tajemství, namítala: „Ne, nehovořila jsem o tom s nikým. Svatá Panna mi svěřila tři tajemství a já jsem je vždy věrně uchovala. Naučila mne také modlitbě, kterou se denně modlím a kterou nikdo nezná. Přišla jsem sem, abych se ukryla; chci být považována za nic, chci, aby se na mě zapomnělo“. Do hovorny chodívala velmi nerada a jen proto, aby vyhověla vůli představených. Významným prostředkem, kterým si Bůh sloužil, aby ji přivedl ke svatosti, bylo tělesné i duchovní utrpení. Postupem času bylo její tělo, už od dřívějšíka sužované astmatem a kašlem, postiženo revmatem, tuberkulózou, bušením srdce, kostižerem, vředy a nakonec velikým nádorem na pravém koleni, jehož vinou strávila větší část svých posledních třinácti let na lůžku. Když občas dostala astmatický záchvat, byla skutečně politováníhodná. Jakmile pomínil, děkovala Pánu. Občas se zdála být mrtvá, avšak hned, jak se jí vrátilo vědomí, šeptala: „Můj Bože, obětuji ti to. Můj Bože, miluji tě!“ Často byla kvůli kašli a vykašlávání krvi nucena trávit noc na kraji postele s nohama na židli. Čas od času upřela svůj zrak na kříž a šeptala: „Můj Ježíši!“ Sestra Vincenta Garrosová, s níž svého času v lurdském hospici zlobívala, se jí jednou zeptala: „Bolí tě to moc, že?“ - „Co bys chtěla?“ odpověděla Bernadetta, „svatá Panna mi neslíbila, že budu šťastná v tomto světě, nýbrž v tom dalším.“ Během noviciátu se její zdraví zhoršilo tak, že jí kaplan udělil pomazání nemocných. Její zotavování trvalo čtyři měsíce, ale když se mohla vrátit k běžnému životu, Bůh dopustil, že ji představené nepochopily. Matka Terezie, autoritativní a často až příliš citlivá, se nechala ovládnout silnou antipatií k sestře Marii Bernadettě, protože se jí odmítala vrhat kolem krku, jak to dělávaly ostatní. Považovala to za projev lhovosti ke své osobě, ačkoli to byl spíše projev patřičného odstupu od druhých. Považovala proto za „svou povinnost odpomoci jí od pokušení pýchy a marnivosti a neprávem se cítila moci být k ní obzvláště přísná. Nikdy se nepokoušela odhalit poklady nadpřirozeného života, které se skrývaly v duši její podřízené. V roce 1867 ukončila Bernadetta svůj noviciát a monsignor Forcade odevzdal novým sestrám listy s obediencí. Když došlo na Marii Bernadettu, matka Imbertová řekla: „Monsignore, je to poněkud trapné, ale k ničemu se nehodí.“

DOKONČENÍ

Biskup jí doporučil, aby se modlila. „Budete-li chtít," navrhla generální představená, „zkusíme z ní udělat pomocnici ošetřovatelky. To je to jediné, co může dělat." Bernadettu to veřejné pokoření velmi bolelo, přesto však byla při následné rekreaci stejně veselá jako obvykle. Bernadetta byla zvlášť pečlivá, co se týkalo pobožností, modlitby růžence, každodenní recitace křížové cesty za duše v očistci, střelných modliteb a neustálého obětování vlastního utrpení za hříšníky. V posledních šesti měsících svého života jí nádor na koleni znemožňoval pohyb. Velmi zhubla a horlivě a s radostným klidem se připravovala na smrt. Když již v rukou neudržela kříž, chtěla, aby jí ho připnuli na hrud'. Dne 16. dubna roku 1879 měla tak velké bolesti, že ošetřovatelky považovaly za nutné ji neustále kropit svěcenou vodou a přitom jí šeptaly zbožné věty. Zemřela brzy odpoledne, když předtím pomalu políbila všech pět Kristových ran a dvakrát s hlubokou pokorou zopakovala: „Svatá Maria, Matko Boží, modlete se za mne, ubohou hříšnici, ubohou hříšnici!“ Pius XI. Marii Bernadettu blahověl dne 14. června roku 1925 a svatořečil ji dne 8. prosince v roce 1933. Ne pro vidění, kterých se jí dostalo, nýbrž pro život modlitby, prosté zbožnosti a poslušnosti jak k řeholi, tak ke všemu, co od ní Bůh chtěl, aby snesla. Její mumifikované a neporušené tělo je dodnes uctíváno v kapli institutu.

-jb-

JAK NEJLÉPE PROŽÍT ADORACI?

V eucharistii je skutečně přítomen Ježíš svým tělem a svou krví pod způsobem chleba (hostie). Někdy se hostie umístí do nádherně zdobené schránky, tzv. monstrance. Říká se tomu výstav Nejsvětější svátosti. Kromě svatého přijímání není zde na zemi lepší způsob, jak se Bohu přiblížit. Když klečíme, sedíme nebo jsme jinak přítomni před Kristovým tělem vystaveným v monstranci, můžeme ho uctívat. Pán je nám v této modlitbě velmi blízko. Je u nás fyzicky přítomen. Můžeš se na Ježíše dívat a říct mu cokoli. Všechny své starosti a problémy můžeš vložit do jeho rukou. Jediné, co musíš udělat, je tiše setrvat v blízkosti Ježíše. Na ničem jiném nezáleží. To je tichá adorace. Pouze klečat nebo sedět v kostele a nic nedělat ti může připadat nudné. Ale smyslem adorace je právě toto: nedělat nic a být prostě na místě. Být takto s Ježíšem nám pomáhá pochopit naši naprostou závislost na něm. Veškerá naše činnost je planá, pokud jejím zdrojem není Bůh. Tím, že věnujeme Bohu čas v tiché adoraci, dáváme mu možnost, aby k nám mluvil. Můžeš se také potichu modlit růženec. Můžeš si číst z modlitební knihy nebo z Bible. Ale nemusíš také dělat vůbec nic a být jednoduše s Ježíšem. Právě o tom je ve skutečnosti adorace. Někdy je Nejsvětější svátost vystavena slavnostním způsobem. Výstav Nejsvětější svátosti začíná a končí za doprovodu zpěvu s kadidlem a společnou modlitbou, kterou vede kněz nebo jáhen. Ve zvláštní dny (např. Zelený čtvrtek) se také může konat průvod s Nejsvětější svátostí. Kněz, nebo také biskup, nese Nejsvětější svátost kolem kostela nebo ulicemi města následován věřícími. Jan Pavel II. řekl: „Církev i svět potřebují eucharistickou úctu. Ježíš na nás čeká v této svátosti lásky. Setkávejme se s ním často v adoraci a v rozjímání plném víry, připraveni dávat svou adorací zadostiučinění za zločiny světa.“

(z knihy Michela Remeryho Tweetuj s Bohem). V našem kostele je možnost adorace (osobní) každý první pátek v měsíci od 17.00 do 18.00 hodin.

o. Josef

PO STOPÁCH PADRE PIA

„Tento skromný kapucín udivil svět svým životem zcela oddaným modlitbě a trpělivému naslouchání bratřím, do jejichž ran lil balzám Kristovy lásky,“ řekl papež František na počátku svého putování po stopách otce Pia.

V polovině března se papež František vydal do míst spjatých se svatým kapucínem Padrem Piem. Svou pouť zahájil v Pietrelcině, přesněji kousek od města na vrchu zvaném Piana Romano, kde před sto lety Padre Pio obdržel stigmata. Dorazil sem jako vůbec první papež v historii. Ve zdejší kapli se krátce pomodlil a setkal se se zdejšími obyvateli.

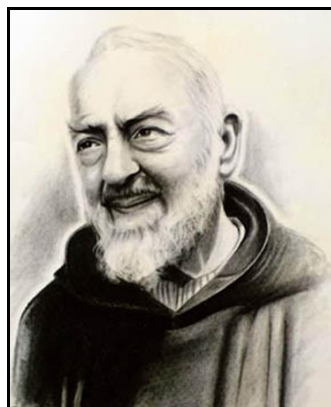
V promluvě František poznamenal, že svou pouť začíná v místech, kde otec Pio přebýval v roce 1911. A již tehdy mladý kapucín zažíval útoky zlého démona. „V oněch hrozných momentech otec Pio čerpal životní mízu ze soustavné modlitby a důvěry, kterou vkládal v Pána,“ řekl papež a citoval z korespondence Padre Pia: „Všechny ošklivé přízraky, které mi démon vnášel do mysli, zmizely, jakmile jsem se s důvěrou svěřil do Ježíšova objetí.“

A František dodal: „Tady je veškerá teologie! Máš problém, jsi sklíčen, nemocen? Svěř se do Ježíšovy náruče.“

Návštěva pokračovala v San Giovanni Rotondo, kde svatý kapucín žil většinu svého života. Zde se papež setkal s asi čtyřiceti dětskými pacienty onkologického oddělení nemocnice (Dům úlevy), která vznikla podle představ Padre Pia v padesátých letech. Papež se s nimi fotografoval, objímal je a žehnal jim. Třináctiletá dívka prohlásila: „Až se uzdravím, přijedu tě navštívit,“ což papež s radostí kvitoval.

Po návštěvě nemocnice se Svatý otec vydal do kostela, kde se pomodlil u relikvií Padre Pia. Zastavil se také u kříže (dovezeného pro tuto událost z vrchu u Pietrelciny), před nímž světec stigmata obdržel. Při mši svaté, kterou papež sloužil na prostranství před chrámem pro asi 30 tisíc věřících, nabídl také tři inspirace ze života svatého kapucína, které propojil s evangeliem. Přítomné vybídl k důvěře v modlitbě, ke službě potřebným a k setkávání s Bohem ve zpovědnici.

www.katyd.cz

KURZ LEKTORŮ VE FRYŠTÁKU

V neděli 8. a 6. 5. proběhne na faře a v kostele kurz lektorů.

Začne v 15.00 a skončí v 17.00. Kurz povede řeholní sestra ze Štípy Lic. Růžena Sekulová. Prosím, abyste se všichni, kdo předčítáte Boží slovo i další zájemci, zapsali na některou z nedělí. Listy k zapsání jsou na stolečku u ambony.

Děkuji o. Josef

Mezi úkoly, které nám uložila koncilní obnova liturgie bylo i zavedení lektorské služby při bohoslužbě slova. Zdálo se, že tento požadavek obnovené liturgie splníme v našich zemích bez obtíží - vždyť jsme gramotný národ - a dnes je už sotva kde kostel bez lektorů. Ukázalo se však, že naši lektoři, přestože umí číst, v naprosté většině neumí předčítat. Neumí používat hlasu, mikrofonu, dělají hrubé chyby v přednesu. Mnohdy bohužel dělají chyby odposlouchané od starších kněží, kteří toto umění při přechodu od latinské k české liturgii také ještě nezvládli.

Jako se školí varhaníci, tak je k důstojnému konání bohoslužby nezbytné, aby se školili i lektoři.

Předčitatelský úřad v církvi není nic nového. Už ve starozákonních dobách působili při bohoslužbách lektoři. A v prvotní křesťanské církvi se rovněž tato funkce těšila obzvláštní úctě a byla vyznamenáním pro ty, kdo s horlivostí a láskou chtěli mít účast na šíření Boží pravdy. Během vývoje se však liturgie stáhla do hranic latiny a lektorská služba pozbývala na svém hlavním významu: vnášet poselství Boží pravdy bezprostředně do mysli věřících. Nyní se tento hlavní význam obnovuje a zdůrazňuje. Stal se potřebou církve a my se znovu učíme této potřebě učinit za dost.

Boží slovo má lidem - zejména právě v tom mešním oddílu, který nazýváme bohoslužbou slova - vstupovat do mysli tak přirozeně a účinně, jako by sám Bůh mluvil k Italům italsky, k Polákům polsky, k Čechům česky atd. Jako by se sám Kristus, který se z lásky k člověku sám stal člověkem, vtělil i do samé rodné řeči národů, ke kterým promlouvá.

Jak velké poslání pro lektora! Nepředčítá jen jakási předepsaná slovíčka, ale vyřizuje lidu významné Boží poselství. Hluboké obsahem, krásné formou. Proto musí lektor mít v úctě jak sdělovanou myšlenku, tak svůj rodný jazyk, v kterém se Boží myšlenka vyjadřuje.

Už chápeš, jak je důležité, aby se od ambony jenom něco neodemlelo, nebo neodmumlalo, ale aby se chrámem zvučně neslo krásně podané, srozumitelné a působivé slovo Boží? Proto ta různá pravidla a návody. Některé se ti budou zdát až příliš samozřejmé, ale neuškodí si je připomenout a sám sebe podle nich kontrolovat. Jiné tě možná na první pohled překvapí. Není proto nutné, abys ta pravidla stůj co stůj nabifloval všechna najednou a v tom pořadí, jak ti o nich budeme vyprávět. Začni s tím, co tě zaujme, co tě potěší, co ti připadá nové. Uplatni to v praxi, při svém předčítatelství, pak možná dostaneš chuť zvládnout i návody další.

Ať se ti tahle instruktáž stane nejen jednorázovým návodem, ale podkladem k sebezdokonalování - a co víc: podnětem k tomu, co velkého má čest lektorské služby přinést tobě samému: - aby ses totiž stával novým, lepším člověkem, jak to po nás žádá Kristus a jeho apoštolově.

- 1.4. Zmrtvýchvstání Páně
 2.4. Pondělí velikonoční
 8.4. 2. neděle velikonoční
 15.4. 3. neděle velikonoční
 22.4. 4. neděle velikonoční
 23.4. Svátek svatého Vojtěcha
 25.4. Svátek svatého Marka
 29.4. 5. neděle velikonoční

DRAMATIZACE PAŠIJÍ V NAŠEM KOSTELE

Na Květnou neděli 25. března od 16 hodin předvedl kroužek několika nadšenců kolem Luboše Fuksy pantomimickou dramaturgií pašijí podle Evangelia svatého Marka. Všem, kteří se podíleli na této zdařilé akci patří srdečné Pán Bůh zaplať. Herci byli oceněni potleskem zhruba 30 ti diváků, kteří je přišli podpořit. I těm patří velký dík, protože hrát pro prázdný kostel by asi nemělo smysl.

-pn-

STARÁ PŘÍSLOVÍ OD A DO Z – OD FRANTIŠKA ZÁLOHY

*Peří a slova vždy odnáší vítr
 Pro hloupého každý hloupý
 Pro kohouta je ječmen dražší, než perly
 Ruka ruku myje
 Ranní záře má zlaté tváře
 Ryby se chytají na udici, lidé na slova a peníze
 Řekni pravdu a hled', kudy bys utekl
 Řekni lenochovi zavři dveře, a on ti poví, vítr je zavře
 Stáří je nemoc, na kterou se umírá
 Štěstí bez rozumu za mnoho nestojí*

*španělské
 lidové
 maďarské
 české
 české
 německé
 české
 azerbájdžánské
 německé
 slovenské*

OSMISMĚRKA NA DUBEN

Č	K	E	N	S	E	Č	J	Ě	D	O	R	A	Č	V
Č	Í	P	E	K	E	A	A	Č	A	K	N	E	L	Č
A	N	Í	Č	D	N	N	U	V	C	E	R	N	O	CH
K	T	Č	I	N	I	T	E	L	U	N	Č	K	V	I
O	E	Č	Í	T	A	N	K	A	O	Č	O	Č	Ě	N
V	Č	Í	Š	N	Í	K	C	Š	Í	L	U	L	K	E
I	Á	E	Á	R	O	D	I	Ň	Á	N	S	M	E	Č
C	Č	E	T	A	A	C	A	D	Í	V	Á	Í	Á	Č
E	Y	CH	E	Č	E	N	A	K	N	A	K	E	Č	K

4. Čechy

Čelo

Četa

Čína

5.Čadca

Čedič

Čenich

Číňan

Číslo

Čípek

Čumák

Čuník

Čuvač

6.Černoch

Česnek

Četník

Číšník

Členka

Člověk

Čutaná

7.Čaroděj

Čekanka

Čeština

Činitel

Čítanka

8.Čakovice

Čokoláda

9.Černošice

Znáte herečku jménem....tajenka

Tajenka z minula – Malému dítěti se ...říká capart

Připravil: František Záhola

FARNÍČEK – ZPRAVODAJ FARNOSTI SV. MIKULÁŠE VE FRYŠTÁKU

Redakční rada: P. Josef Brtník, Mgr. Pavel Nášel, Ing. Libor Kučera.

VYCHÁZÍ MĚSÍČNĚ, URČENO PRO VNITŘNÍ POTŘEBU, NEPRODEJNÉ

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST FRYŠTÁK, P. I. STUHLÉHO 25,

763 16 FRYŠTÁK, TEL: 577 911 005

E-mail: farnicek@post.cz, internet: <http://www.farnostfrystak.cz>.

UZÁVĚRKA PRO VAŠE PŘÍSPĚVKY VŽDY DO 20. DNE V MĚSÍCI

VYŠLO 31. 3. 2018 V NÁKLADU 200 KS.